

Світлана ПЕНЬКОВА

УКРАЇНСЬКІ КОЛІБРИ

«ДПА»
Київ
2023

УДК 00
П00

Світлана Пенькова

П00 Українські колібрі. / Пенькова Світлана Василівна. – ДІПА — К., 2023. – 160 с., фото.
ISBN 978-617-7606-79-5

Книга «Українські колібрі» змальовує реальні події сьогодення.

Про те, як мрія маленького хлопчика стати льотчиком, здавалася усім недосяжною. А він став АСом-авіатором, старшим бортовим техніком-інструктором вертолітної ескадрильї, одним із кращих в Україні.

Про те, як віра молододї дівчини у справжню любов – виглядала оманою. А вона таки вийшла заміж за коханого і жили вони в безумовній любові.

УДК 000

ISBN 978-617-7606-79-5

© Пенькова С. В., 2023

© «ДІПА», 2023

ВДЯЧНІСТЬ

*Я хочу висловити вдячність за приклад сили і жаги до життя своїм дітям **Максиму і Вікторії**. Їхня підтримка і безмежна любов зцілює мене і досі. Це неймовірний доказ того, що безумовна любов творить чудеса.*

*Дякую своїм батькам – татові **Багнюку Василю Порфировичу** і мамі **Багнюк Ганні Василівні** за те, що завжди поруч і огортають нас з дітьми своїми турботливими обіймами.*

*Вдячність моєму ментору за його допомогу по написанню цієї книги талановитому письменнику **Любко Дереш**.*

*Усім засновникам і учасникам проєкту школи публіцистики «**Голос війни**».*

А також невимірна подяка усім сердечним людям, які поруч зі мною.

Завдячуючи вам усім світ стає кращим.

ПЕРЕДМОВА

Ця книга – особлива для мене. Коли Віктора не стало, мені дуже хотілось закарбувати в пам'яті моменти, якими було сповнене наше подружнє життя понад 20 років. Ми кохали одне одного до нестями, продовжуючи нашу Любов у дітях. А у житті було багато різного: як безумовно щасливих моментів, так і ситуацій, де треба було підключати всю свою мудрість.

Тим паче, коли твій чоловік – військовий, виникає багато ситуацій, до яких ти не була готова. Ця книга – не лише світла згадка про Віктора, але й вона стала моєю особистою терапією. Втрата найближчої людини – це найтяжчий удар від долі, але за тобою лишається вибір, чи впасти «на дно», чи продовжити жити за двох. Я обрала друге. І дуже бажаю, щоб, читаючи цю книгу, люди дізнались, якою надзвичайною людиною був Віктор – відданим своїй родині і своїй Україні. Сподіваюсь, що ця книга допоможе і тим, хто теж, на жаль, переживає втрату...

«Поспішати повільно», – це одна з улюблених фраз, яку так часто повторював Віктор. Працюючи над цією книгою, я відчувала, що поспішаю зафіксувати все-все, щоб воно не забулось! Моя розповідь часом емоційна, а діалоги я прагнула передати саме такими, якими вони були.

«Українські колібрі» – це не просто художній твір. Це чесна та відверта історія життя нашої родини, це розповідь про нашого мужнього і відважного Віктора, який віддав найцінніше за свободу українського народу.

Я дуже хочу, щоб українці завжди пам'ятали, якою ціною дається перемога Україні у жорстокій, кривавій та нещадній війні. І щоб кожен з нас продовжував жити, щоб всі ці жертви не були марними.

1. ХЛОПЕЦЬ, ЩО ЛЮБИВ ГВИНТОКРИЛИ

— **А**, знаєш, я мрію про сина Максима, і ти його мені маєш народити! – Говорив так переконливо і безапеляційно цей молодий лейтенант з правильною поставою та небесно-синіми очима, яким і несила відмовляти. Ми стояли на охайному вокзалі у Вінниці, була вітряна субота десь посеред жовтня.

– Ого, а це так можна, під замовлення, коли зустрічаємося лише два тижні? – Я сміялася з його слів, і сама з себе, тому що доводилося кричати голосніше, коли ми стояли посеред залізничного вокзалу, де перемішувалися звуки потягів, жіночий голос з гучномовця і осінній вітер, який силоміць нас підшмигував, намагаючись остудити гарячі почуття.

Я провела Віктора на потяг, який помчав його з нашого рідного міста Вінниці до Кропивницької льотної академії, куди він щойно вступив на інженерний факультет за фахом «Виробництво, технічне обслуговування та ремонт повітряних суден».

Два тижні навчальної сесії тягнулися для нас обох, як туга резина, та нарешті дзвінок у двері – і знову наша палка зустріч. Віктор, підтягнутий і стрункий, у військовій формі, дістав з-за спини величезний букет білих троянд, який однією рукою я і не могла втримати, та зі словами: «Вони такі ж ніжні і красиві, як ти», вручив мені їх. Я пройнялася його чуттєвістю, більше, ніж цим цілим пахучим трояндовим садом.

А за місяць до цього я навіть не здогадувалася про такий різкий поворот, який станеться у моєму житті. Наше з Віктором знайомство відбулося досить несподівано. Моя давня подруга запросила мене бути у неї на весіллі світилкою – дівчи-

ною, що тримає меча та свічку під час вінчання. Я погодилася.

– Тоді тебе потрібно познайомити з боярином, – сказала моя русява подружка Інна, з якою ми дружили ще з коледжу.

– Він теж, як і мій наречений, військовий, живуть в одній кімнаті гуртожитку, що від льотної військової частини. Але ти дивися, бо він ще той серцеїд! – Застерігала подруга.

Мені було дев'ятнадцять років, я цієї весни закінчила коледж Національного університету харчових технологій, та відразу вступила до Технічного університету заочно здобувати вищу освіту. Вже і на роботу швиденько влаштувалася – барменом у ресторанчик, що неподалік від мого будинку.

Моє життя щойно почало відкривати мені нові перспективи, уже не потрібно було щодня ходити на навчання, є змога заробляти свої кошти. А скільки мрій і планів у дівочій голові, то не перелічити! Я жила разом з батьками та була на їхньому забезпеченні, доки навчалася на стаціонарі, а тепер, тепер все буде по-іншому, бо я доросла і вже нарешті не студентка.

«Цікаво, які вони, – крутилося у мене в голові у передвечір нашого знайомства, – це ж мають бути не просто хлопці, а військові льотчики!». Бо для мене це таки еліта, це ж про дисципліну і все таке. Проте, особливо до зустрічі я не чепурилася, зробивши тільки легкий мейкап у нюдових тонах, який був на мені ще вдень, та пасував моїм карим очам. Трішки помади для контрасту на фоні рівно засмаглої шкіри, яка своїм кольором нагадувала про недавнє літо. Лише змінила одяг з джинсів на стильний чорний костюм, який пошила під замовлення на свій невисокий зріст. Волосся довжиною до плечей я зібрала у тісний пучок. І подалася у кафе неподалеку від мого будинку, де було призначено зустріч. Коли я зайшла у заклад, то уже всі були в зборі, наша компанія сиділа за столиком, біля вікна. Їх було п'ятеро: пара наречених, ще одна пара наших спільних друзів та боярин. Побачивши мене, моя

подруга Інна привітно помахала рукою. Я підійшла ближче, було помітно, що всі були в добромум гуморі, молодята жваво обговорювали підготовку до весілля, до якого залишилися лічені дні. «Давайте уже знайомтеся нарешті», – сказав наречений подруги, і жартівливо штовхнув боярина рукою.

– Света. – Я привітно посміхнулася і при цьому поправила пасмо волосся. Я завжди так роблю, коли хвилююся.

Це був атлетичної статури юнак, середнього зросту, по його м'язистому тілі було відразу зрозуміло, що зі спортом у них дружба. А те, що він акуратист, свідчило все: сніжно-біла кофтина, напрасовані до ідеальності чорні брюки та начищене до блиску взуття. У нього було взірцево-виголене обличчя з чіткими чоловічими рисами. Прямий виражений ніс, та бездоганно блакитні очі, в яких була жага до життя, та якийсь не земний магнетизм. Густе темне волосся, акуратно підстрижене у сучасну коротку зачіску.

– А я поки що лейтенант, Пеньковий Віктор, – піднявшись зі стільця, почав боярин. Для друзів – Вітос, – він театрално кивнув головою, коли представлявся, та зважливо посміхнувся.

Всіх розвеселила його відчеканена фраза «поки що лейтенант».

«Цей синьоокий, зухвалий хлопець таки дуже самовпевнений», – подумала я, але ця риса в ньому не могла не сподобатися.

Віктор теж розглядав мене вивчаючим поглядом, не маючи своєї зацікавленості моєю персоною. Спочатку відбувся наш зоровий контакт, де змішалися дві стихії: його небесно-синя з моєю бурштиново-земною, потім він перевів очі на моє каштанове, співзвучне тон в тон з очима, волосся, наче порівнюючи їхню схожість, уже не так ретельно пробігся поглядом далі по мені. І, повернувшись знову до очей, сказав: «Ніколи не знав, що у мрії є колір».

Я була спантеличена таким компліментом, але виду не по-

дала, лише загадково посміхнулася. Я діяла по нашій дівочій схемі: якщо не знаєш, що відповісти, то мило посміхайся.

Офіціантка принесла нам пельмені, завчасно замовлені хлопцями. Як виявилось, це була улюблена страва холостяків. Запах вареного тіста з м'ясом, швидко заповонив приміщення кафе, та створив майже домашню атмосферу.

Цілий вечір ми зустрічалися з Віктором поглядами. Складалося враження, що ми грали в гру: хто кого передивиться довше. А потім разом сміялися, незалежно від переможця.

Час пролетів швидко в компанії молодих лейтенантів, було весело і легко. Галантний офіцер, звісно, запропонував провести мене додому, а я і не довго пручалася, хіба що трохи для годиться. Бо таки зачепив щось у мені цей парубок. Ми подякували друзям за прекрасний вечір та покрокували з Віктором у напрямку мого дому.

Ми йшли удвох темною вулицею, тримаючись за руки, і говорили про все на світі. Раптом маленька пістрява пташечка промайнула повз нас і всілася на гілці, майже над нашими головами. Темінь не давала змоги роздивитися цю пернату подружку.

– Це, напевно, горобчик, хоча якийсь він занадто сміливий, та й ніч вже.

Ми намагалася розгледіти, але все було марно.

– Може, це папужка? – Не вгамовувалася я.

Віктора веселив цей мій дитячий інтерес, але він намагався не сміятися, а потім з цілковитою серйозністю заявив: це, швидше всього, колібрі, не переймайся, навіть якщо ми її ушіймаємо, то в неволі вона не житиме, загине. Вона, як українці, не терпить поневолення.

Я на мить завмерла, чи то від його знань орнітолога, чи то від почутої нісенітниці: де колібрі, а де Україна? Він подивився на мене, і вибухнув щирим реготом, а я, отямившись, залилася сміхом разом з ним.

Той вечір був особливим. Зорі незвично світили, повітря було лагідним, попри пізню осінь, а вітерець, наче хотів залоскотати своїми шовковими дотиками. Ми швидко підійшли до мого будинку, і Віктор сказав мені впевненим голосом:

– Пропоную тобі стати моєю дівчиною. Можу тебе запевнити, що ти не пошкодуєш.

Я від несподіванки підняла брови і наморщила лоба, наче це мало мені допомогти краще зрозуміти почуте. Він дивився пильно мені в очі і стверджувально кивав головою, цим самим давав зрозуміти, що я все правильно почула. Я почала повільно відповідати:

– Д-а-в-а-й я відповім тобі завтра, щоб не втрачати нотку інтриги.

Я розгублено направилася до вхідних дверей свого під'їзду, а офіцер стояв мовчки на місці. Потім я обернулася і додала:

– Хоча ні, я згодна.

Віктор не приховуючи своєї переможної посмішки надіслав мені повітряного поцілунка, і промовив:

– Супер, тоді я буду тут завтра о 20:00, ти не проти?

– Домовилися, – я ледь помітно посміхнулася і шмигнула у під'їзд, а моє серце злякано клекотіло.

Те, що Віктор був таким рішучим, мені подобалося, а от те, що я відразу погодилася, це здивувало навіть мене саму.

«Ну, нічого, – заспокоювала себе я, – надалі буду виваженою з ним».

ПОЗИВНИЙ «ЗАЯ»

За тиждень після нашого знайомства ми відгуляли весілля спільних друзів. Там нас представляли усім вже, як пару, що зустрічається. Минув ще тиждень – і Віктор поїхав на навчальну сесію, така ця розлука виявилася довгою і важкою я починала за ним сумувати, ще до його від'їзду. Я прислуха-

лася сама до себе, бо ці шалені почуття, що забурлили в мені, наче збовтане шампанське, водночас лякали і п'янили мене. Ще донедавна я була виваженою і прагматичною дівчиною, ще ні до кого я не відчувала подібного. Сама себе запитувала, чи це любов, така спонтанна і миттєва.

Зазвичай щовечора ми обов'язково бачилися, якщо, звісно, мій лейтенант не був у наряді. Бо молодих вояк ніхто не шкодував і усі вихідні та й часто будні, як правило, були в чергуваннях.

Якось ввечері на черговому нашому побачені Віктор запросив мене у кафе, де готували його улюблений торт «Медовик». Ми замовили собі по філіжанці запашної кави, за вікном було все біло від зимового снігу, а нам так затишно удвох і солодко.

– Свет, ну замов собі теж щось до кави, а то мені кусок в горло не лізе, – уже втретє Віктор намагався вмовити мене хоч на якийсь смаколик. Чи давай я тебе своїм пригощу, – він відірвав шматочок торта ложкою і підніс його до мого рота. Я таки вимушено з'їла цей солодкий дарунок, і ми обоє засміялися від цього видовища, а Віктор уже зі спокійним сумлінням взявся смакувати свій десерт.

Я любивалася, як він аристократично їсть – хоч для реклами його знімай. І звідки у нього ці вишукані манери? Я згадала, як у наш перший вечір знайомства обіцяла собі, що буду з ним стриманою, а виявилось, що чим довше знаю його, тим більше втрачаю самоконтроль.

– Тобі не здається, що Света і Вітос це якось узагальнено і поверхнево? – Спитала я, – Може, будемо називати один одного якось цікавіше?

– Які є пропозиції? – Допиваючи каву, запитав він.

І ми весь вечір придумували собі «позивні». Перебравши масу варіантів, нарешті зупинилися на пробному варіанті «Зая». Самі з себе глузували, бо це було незвично і смішно.

Так швидко минали наші вечірні зустрічі, начебто хтось прискорював події, а так хотілося поставити час на паузу. Щоб можна було поспішати повільно. Ця фраза, яку так часто повторював Віктор, стала нашою улюбленою. І вона таки має глибоке значення.

МІЙ ПЕРШИЙ ПОЛІТ

Я чекала чергової зустрічі, бо то була особлива дата – ми вже три місяці разом. Напевно, знову буде гігантський білий букет, адже він став уже нашою традицією. Я ж обожаю живі квіти! Чому саме білі букети? Вітя стверджував, що інший колір мені не пасує, що цей колір асоціюється зі мною, бо я для нього така ж чиста, справжня, ласкава і тендітна. Звісно, що цих аргументів було мені достатньо.

Але букета при зустрічі не виявилось. Я не виказала обурення, бо не хотіла псувати нам настрій, от ввечері нагадаю і присоромлю, і завтра виправиться. Цим часом приїхало таксі, Вітя галантно відкрив мені задні двері автівки, чого-чого, а гарних манер в нього вдосталь.

– Куди це ми їдемо? Десь за місто? – Поцікавилася я, дивлячись у вікно, як швидко місто залишалось десь позаду нас.

– Сюрприз, – відповів загадково Віктор.

І мені здалося на мить, що він якийсь трохи напружений. Сьогодні ми зустрілися вдень, аж було незвично, що Вітя не на службі, а побачитися нам посеред тижня – це уже була ціла подія. Я знову повернула голову до вікна і вигукнула:

– Це що, аеропорт?

Віктор ствердно кивнув.

Я була тут уперше. Я витріщалася на ці гігантські авіаційні машини, які стояли в ряд, їх було так багато – і літаки, і гвинтокрили, що мої очі навіть боялися блимати, щоб нічого не пропустити!

– А на цьому борту я тебе сьогодні покаताю, хочеш трохи

романтики? – І він вказав рукою у бік гвинтокрила.

– Заю, ти серйозно? А так можна? – Від подиву і страху в мене звело все тіло, я дивилася на Вітю квадратними очима, не розуміла, що відбувається, але виконувала всі накази, де сідати, і що потрібно робити під час польоту. Це був справжній гелікоптер, поки я приходила до тями, ми вже опинились над землею. Гуркіт від цього металевого птаха й захват упереміш зі страхом заповнили мене всю.

– Ось таке життя авіаторів, непередбачуване і загадкове, – голосно говорив, нахилившись до мене Віктор. Його очі зливалися з синявою неба, усі риси обличчя виглядали чіткішими, ніж завжди.

– Хочеш розділити його зі мною? – Він сказав це так серйозно, що я аж напружилася від несподіванки.

– Що ти сказав? Я, напевно, не розчула, – в моїх вухах зовнішні звуки стали начебто ще гучнішими, а серце заклекотіло щосили.

Він взяв мою праву руку і почав надівати каблучку на палець.

– То ти згодна? – При цих словах він подивився гіпноотично мені в очі.

В мене пересохло в горлі, я почала тремтіти.

– Тобі страшно, Заю? – Якимось особливо м'яким тоном він запитав мене.

– Мені з тобою нічого не страшно, я згодна! – Цими словами я начебто шокувала саму себе. Я відчувала, що тремчу.

Уже будучи на землі, Віктор перепитав мене, чи я впевнена в своєму рішенні, чи то не був стан афекту. Усміхаючись, я спитала його те саме, бо донедавна ми говорили, що маємо не робити поспішних рішень, маємо добре одне одного пізнати. Зустрічатися рік, а то й довше – потрібен приблизно такий, як нам здавалося, термін, щоби вивчити людину.

– То ти навіть думати більше не будеш? Це вже остаточне

рішення? – Віктор тримав мене за руки, продовжуючи допит.

– Я згодна, я тебе кохаю і хочу розділити з тобою своє життя, – вітер розтріпував моє волосся, яке доводилося постійно забирати зі свого обличчя.

– Оце по-нашому, по-військовому! – Ми цілувалися, не звертаючи уваги ні на кого і ні на що, хоча зимовий вітер на аеродромному полі і не щадив щасливих закоханих, проте нам він не був завадою, а додавав ще більше адреналіну.

ПОЧАТОК НОВОЇ ІСТОРІЇ

– Я родом з багатодітної сільської родини, був пізньою дитиною, – почав Віктор, коли вперше опинився у моєму домі.

Ми сиділи разом з ним та моїми батьками у вітальні в нашій квартирі, а перед нами стояв накритий білою скатертину стіл, щедро заставлений салатами, закусками та всілякими наїдками.

– Рано втратив батька, він помер від раку, коли мені було десять років. В сім'ї нас всього шестеро дітей, старші сестри і брат на той час уже навчалися по різних навчальних закладах, вдома залишилися мама і менша сестра. Були важкі дев'яності роки, та для того, щоб вижити, доводилося тримати велике господарство та багато і важко працювати. Мені довелося стати універсальним господарем і в усьому допомагати матері. Допомоги чекати не було звідки, техніки вдома не було, тому і дитинство проходило за непосильною роботою. Розраховувати можна було лише на свої сили і терпіння.

При цьому докладі навіть дихати боялися мої батьки. Ось так, у військовому форматі, Віктор вирішив розказати свою біографію, та попросити дозволу моєї руки у них.

– Саме тоді я і прийняв рішення стати військовим, щоб стати мужнім, витривалим і забезпеченим. Щоб більше ніколи не доводилося виживати.

Я вирішив стати льотчиком! Тому що вони безстрашні і

сміливі, я мав довести всім, що зможу! Та насамперед собі! І ось я зараз перед вами, той самий юнак, який реалізував свою мрію. Я безмежно закохався у вашу доньку. Та прошу дозволу побратися з нею.

В мене було враження, що батьки завмерли і протягом цієї сповіді-зізнання не лише не дихали, а навіть не кліпали очима. Тиша, яка мене єдину чомусь веселила, надихнула мене втрутитися для розрядки обстановки, і я офіційно, з голосом диктора продовжила.

– І, звісно, що завдячуючи палкому бажанню і своєму власному завзяттю, цей наполегливий юнак вступив до Київського інституту Військово-повітряних сил, несамовито, попри складності і всі труднощі навчався, тому що «вирішувати питання» доводилося самотійно, «на зв'язки» розраховувати не було змоги. Там, де багато хлопців ламалися під тиском військової системи і покидали навчання, Вітя ставав вольовим і незламним. Закінчивши інститут, вступив на заочне відділення до льотної Академії України. Тим часом уже почав працювати на омріяній з дитинства роботі у військовій частині на Вінниччині в Гавришівському аеропорту, розпочавши службовий шлях техніком у технічно-експлуатаційній частині однієї із бригад транспортної авіації.

Усі шестеро очей перевели погляд на мене, закліпали, та пролунав нарешті, м'який, такий мені знайомий, рідний сміх!

– Ти ж моя молодчинка! От саме про таку дружину я і мріяв, навіть в такій ситуації підтримала мене і розрядила обстановку! – Він розплився у посмішці.

Ми цілувалися очима з ним у цей момент, відчуття блаженства не покидало нас ні на мить.

Напевно, і не потрібно говорити про те, що батьки дали згоду на наш шлюб, бо понад усе на світі бажали донечці щастя, а в моїх очах кохання сяяло так яскраво, що будь-які слова ставали недоречними.

ВСЕ, ЗГІДНО ТРАДИЦІЙ

Наступним кроком було сватання.

– У вас є дівчина одна: скромна, красива, молода. У нас жених їй прямо під стать: є у нього і розум, і шати. Ми пропонуємо в одну нитку дві їхні долі з'єднати, – Промовляли свати зі свахами, стоячи у нас у коридорі.

Старости віталися і знайомилися, моя мама перев'язала усіх їх рушниками. Оскільки сватання проходило з дотриманням наших українських традицій, то і домашній, спечений майбутньою свекрухою, хліб, замотаний у хустку, передався до рук господаря дому, мого батька. Батько подивився на маму, щоб та нагадала йому подальші дії. Мама, знявши хустку з хліба, передала її мені. А я у знак згоди перев'язала нею коханому руку, та й пролунало перше жартівливе «гірко!» Ми з Віктором хвилювалися якимось по-дитячому, постійно підтримуючи один одного поглядами. Гостей було надто багато, велика родина заповнила усю квартиру. Але поступово напруга зникала і, вже добряче познайомившись, гості спілкувалися, жартували і навіть співали під звуки баяна. А ми, задоволені, що нарешті увага з нас потрохи розповзлася, посміхалися один одному і мліли від щастя.

– Я не вірю, що це відбувається з нами, тепер ти назавжди лише моя, – він ніжно провів долонею по моїй щоці. Наші очі наче гіпнотизували одне одного.

– Навіть і не мрій, що я кудись дінусь від тебе, ти мій на віки, – відповідала йому я посміхаючись.

Ми сміялися і цілувалися, наші погляди були наповнені любовним щастям.

Стан, коли хочеться літати, сміятися, не випускати з обіймів, зацілювати і щоб ці неймовірні блакитні очі дивилися так закохано на тебе вічно!

Святкування дійшло до завершення, усі основні організаційні питання щодо планування весілля було узгоджено зі сватами, відповідно, перший етап по створенню нової сім'ї

розпочато. Весілля призначили на літо.

Потім почалася відповідальна фаза нашого життя по підготовці до весілля. Це виявилось непростим квестом. Нам це нагадувало розсіпані намистини різної форми та розміру, які потрібно зібрати та ретельно викласти у красиве намисто.

Спрощувало задачу те, що закохані люди не принципові і легко знаходять компроміс. Нам було цікаво вирішувати поставлені задачі, бо це ж були наші перші сумісні плани. А ще не потрібно забувати, що знайомі ми були всього три місяці, виховувалися і жили в різних світах, а тут бац – і за такий короткий проміжок часу вирішили поєднати ці різні світи в один спільний всесвіт. Гормони і хімія почуттів – нам у поміч!

– Заю, ти не проти, щоб весільну сукню ти до дня урочистого свята не бачив? – Запитала я свого коханого під час примірки ним його весільного костюма. – Я то не забобонна, але усі підказують, що так буде краще,

– Я не проти, у тебе гарний смак, моя мила, але навіть якщо ти під емоціями схибиш, то твоя природна краса все відкоригує! – Підморгнув мені грайливо Віктор.

Він сьогодні не поголений, як зазвичай, бо щойно повернувся з нічного чергування, поспішав на свою примірку, тому й не встиг. Як же йому пасує ця невелика щетина, він з нею такий брутально-сексуальний!

«Невже це все відбувається зі мною?», – сама себе запитувала я. Таке враження, що він створений для мене, як то кажуть, знайшла свою половинку. Хоча ні, він старший за мене майже на два роки, виходить, це я створена для нього. Власне, без різниці, головне, що ми разом і ми такі щасливі!

Нічого начебто довкола не змінилося: та сама місцевість, де я жила і до цього, але чомусь все стало мені іншим, весняне сонечко привітніше, звичні клумби з квітами, такі незвично яскраві, а пелюстки у них таких різних цікавих форм, і чому я ніколи не помічала цього раніше? А небо, яке ж воно привабливо блакитне і красиве, як його очі.